

Posudek vedoucího práce

KRAJINA VE FILMECH KELLY REICHARDT

Bakalářskou práci Jakuba Jirásků lze rozdělit do tří částí. V té první se na konkrétních případech věnuje vnímání krajiny od pravěku až po její zobrazení v současné americké kinematografii. Druhou částí je seznámení čtenáře s osobností a stylem autorky Kelly Reichardt. A třetí část - ta nejzásadnější - je analýzou zobrazení krajiny ve filmech *Wendy a Lucy*, *Meek's Cutoff* a *Jisté ženy*. Práce tedy není pouze o vnímání krajiny ve filmech Kelly Reichardt, jde o obecnější úvod k fungování krajiny ve světové kinematografii.

U jednotlivých filmů si autor vždy přesně topograficky vytyčuje odkud kam se děj ubírá. Jednotlivá místa děje pak pojmenovává a zkoumá v mnoha úrovních: u některých věnuje větší prostor jejich symbolickému významu, u jiných si všímá pozice a vzdálenosti kamery od herce a prostředí, řada pasáží je též věnována vnímání času v rámci jednoho či sekvence záběrů.

Analýza jednotlivých filmů tedy nevychází z předem určené osnovy, do které by autor řadil významy, které krajina ve filmu vyvolává. Jirásek naopak jednotlivé filmy vnímá jako separátní díla, z nichž každé si žádá trochu jiný přístup. Pasáž o *Wendy a Lucy* tedy vychází z rafinovaného přirovnání díla k neorealismu a zkoumá přenesení neorealistických tendencí do tohoto filmu. Část věnovaná filmu *Meek's Cutoff* ho nahlíží téměř jako snovou poemu a věnuje se stejnou měrou krajině jako subjektivizaci času. *Jisté ženy* jsou pak vnímány jako nejkomplexnější dílo Kelly Reichardt, v němž se jednotlivé postupy z předchozích filmů kříží přes sebe ve struktuře povídkového filmu.

Autorova znalost jednotlivých filmů je extrémní a v přesnosti zachycování různých významů krajiny paradoxně může působit až popisně ve chvílích, kdy je nucen pro vysvětlení kontextu převyprávět obsah celé scény. Jelikož je ale tvorba Kelly Reichardt pro řadu českých diváků stále neznámá, věřím, že právě práce Jakuba Jirásků může zafungovat jako seznámení s touto zásadní autorkou současné americké kinematografie. Zmíněná popisnost se tak pro neznalého diváka paradoxně může stát čtenářskou výhodou a bude ho stimulovat k důslednému nakoukání celé - poměrně krátké - filmografie autorky.

Za zásadní též považuji fakt, že Jakub Jirásek při zkoumání tvorby Kelly Reichardt do sebe nasál autorčin jemný cit pro zobrazování krajiny a využil ho jako jeden ze zásadních vypravěčských postupů ve svém bakalářském filmu *I'm So Tired of Being Alone*. Teoretická práce tedy souzní s tou filmovou a v obou je jasně cítit dojemný a lyricky zpomalený styl vyjadřování Jakuba Jirásků.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku B.

Tomáš Pavlíček, 26.8.2017, Praha.